

ZIERTJE, DE FLUITSPELER

Hartger Menkman

Ga je mee naar Ziertje van Zoelen?
Dan moet je een heel eind lopen.
Vanuit het dorp ga je eerst door een groot, donker bos.
Dan kom je eindelijk bij een heideveld.
Daar staan vijf huisjes, dicht bij elkaar.
Hier wonen de mensen van „het heitje”.
Want zo noemt men dit stuk hei, buiten het dorp.

Zie je dat kleine huisje met het scheefgezakte dak?
En kijk eens hoe krom die muren zijn geworden.
Geen wonder, want het huisje is al zó oud, zóóó oud!
Hierin woont een oude man.
Een man met veel rimpels in z'n gezicht.
En met rimpelige handen.
Hij draagt een lange, witte baard.
Dat is nu de grootvader van Ziertje van Zoelen.
Ziertje woont hier ook.
Hij is altijd bij z'n grootvader.
Dat komt, omdat Ziertje geen vader en moeder meer heeft.
Ziertje van Zoelen is een wees.

Ziertje is juist gisteren zeven jaar geworden.
Je zult het wel vreemd vinden, dat hij nog nooit naar school is
geweest.
Dat zou hij niet *kunnen*.
Ziertje is enkele jaren geleden eens erg ziek geweest.
Allebei z'n beentjes zijn toen verlamd gebleven.
Hij kan nu niet meer lopen.
Hij ligt altijd in z'n bedje, dat in de huiskamer staat.

Dat bed staat voor het kleine raam, met de witte gordijntjes.
Als het zomer is, staat dat raam wijd open.
Hij praat dan wel eens met de mensen, die voorbijkomen.
Nu kan dat niet.
Het is winter.

Het is al december en straks wordt het Kerstmis.
De wereld daarbuiten ligt verborgen onder een zacht, donzig
sneeuwkleed.
De bomen aan de rand van het bos hebben nu hun witte mutsen op.
Ziertje kijkt er met blijdschap naar.
Ginds, in de verte, ziet hij grootvader, die terugkomt uit het dorp.
Ziertje moet erom lachen. Grootvader lijkt wel een wandelende
sneeuwpop.
Zelfs zijn grijze baard is nu wit.
De sneeuwvlokken dwarrelen maar . . . . dwarrelen maar. Die
deken over alles heen wordt steeds dikker.

Even later komt grootvader binnen.

„Nou nou,” zegt hij, „dat wordt een witte Kerstmis. Het blijft maar sneeuwen.”

„Fijn, grootvader!” juicht Ziertje. Hij wil nu niets liever dan met grootvader praten.

Praten over de sneeuw en over de komende feestdagen.

Maar grootvader heeft nu geen tijd.

„Straks, m'n jongen,” zegt hij. „Dan kom ik heerlijk bij je zitten. Nu moet ik eerst onze koe melken.

Daarna moet ik de biggen en onze kippen nog voeren.

Dat zal ik eerst maar doen, want het is al wat laat geworden.”

Dan laat hij Ziertje alleen achter.

Dat vindt Ziertje heel jammer.

Zijn hartje is zo vol van alles. En dan wil hij altijd zo graag met grootvader praten.

Maar nu is hij alleen.

Nee . . . . alléén is hij eigenlijk nóóit. Hij heeft z'n fluit altijd naast zich liggen en die fluit . . . . is Ziertjes vriend. Als hij eenzaam ligt en toch iets vertellen wil . . . . dan doet hij dat, door op z'n fluit te spelen.

Als z'n hartje ergens vol van is, doet hij dat altijd.

En hij kan mooi fluiten . . . . wonderlijk mooi.

Dan luistert grootvader soms, met tranen in z'n oude ogen.

En wat zo heerlijk is? *God* luistert er ook naar.

Dat heeft grootvader zélf gezegd.

Soms vertelt hij aan *God*, dat hij zo vrolijk is en zo blij.

Ook wel eens, dat hij zo verdrietig is, omdat hij niet lopen kan.

En hij vertelt *God* ook vaak, als hij iets ziet dat hij heel mooi vindt.

Dan moet je toch aan *iemand* vertellen!

Met zijn fluit kan hij lachen en jubelen.

Maar hij kan er óók mee *huilen*.

Dan klinkt de muziek soms zó droevig.

Ook nu zet Ziertje de fluit aan zijn mond en blaast.

Al die klanken dansen en springen door het kleine kamertje.
Ze kaatsen terug tegen de houten zolder ervan. Dan dwarrelen ze
weer omlaag als de sneeuwvlokken buiten.
Als je ze echt horen kon, zou je er blij door worden.
Dat komt, omdat Ziertje zèlf zo blij is.
Het jubelt in z'n hartje, dat het Kerstfeest nu al zó dichtbij is.
Grootvader heeft al 'n klein boompje uit het bos meegebracht.
Dat gaat hij straks versieren.
Voor Ziertje is het een feest, daarnaar te mogen kijken.
Als grootvader binnenkomt, luistert hij even naar die fluitmuziek.
„Nou nou,” zegt hij, „ik kan wel horen dat mijn kereltje blij is.”
„Natuurlijk grootvader, u gaat toch nu ons boompje versieren?”
„Na de boterham,” zegt grootvader en hij gaat de tafel dekken.
Ziertjes ogen schitteren.
Van blijdschap om wat nu komen gaat.

Het is de eerste Kerstdag om vier uur al bijna donker.
Grootvader steekt nu voor het eerst de kaarsjes aan.
Ziertje ligt er met grote, glanzende ogen naar te kijken.
Alles wordt nóg mooier als de oude man de gordijnen dichttrekt.
Hij gaat naast Ziertjes bed zitten en samen kijken ze ernaar.
Ziertje is er stil van.
Hij ziet, dat grootvader nu ook heel blij is.
Wat leuk! De vlammetjes van de kaarsjes dansen in grootvaders
ogen.

Er wordt op de deur geklopt.
„Wie zal dáár nu zijn?” vraagt de oude man zich af.
Hij komt terug met een juffrouw en drie kinderen.
Ziertje zet grote ogen op.
Die juffrouw kent hij. 't Is juf van de zondagsschool, die hem wel
eens vaker bezoekt.
Juf lacht.
„Dat had je niet gedacht, hè Ziertje? Maar ik heb tegen de
kinderen van de zondagsschool gezegd, dat ik naar jou ging.

Ik wilde zo graag een uurtje bij *jou* Kerstfeest vieren. Alle kinderen wilden met me mee. Dat kán natuurlijk niet. Drie van hen heb ik meegebracht.”

Ziertje krijgt er een kleur van. Hij is zó blij . . . . zóóó blij. Maar hij weet niet goed, wat hij zeggen moet.

Juf gaat naast z'n bed zitten.

De drie kinderen krijgen van grootvader een stoel. En zelf schuift de oude man ook bij het groepje. Hij vindt het heerlijk, dat er voor Ziertje nu eens bezoek gekomen is.

Juf zegt dan: „Ik was al eerder van plan, je eens op te zoeken, Ziertje. Maar ik dacht: ik zal maar wachten tot Kerstmis. Dan vieren we allemáál feest.

Jij toch zeker ook?”

„Ja juf,” antwoordt Ziertje wat verlegen.

„Natuurlijk,” gaat juf voort, „want het Kerstfeest is een feest voor alle mensen.

Voor zieken en gezonden, voor mensen die blij zijn, maar ook voor hen die bedroefd zijn.

Voor groten en voor kinderen . . . . voor allemaal. Het is het grootste feest, dat wij mensen op deze aarde kunnen vieren.”

Juf neemt nu Ziertjes hand in de hare.

„Er is nu óveral feest, Ziertje,” zegt ze . . . . „óveral! In de hemel, maar ook op de aarde.

Als de Here Jezus *niet* geboren was, dan zouden we nooit ècht feest kunnen vieren.

Dan zouden we nooit ècht blij kunnen zijn. Dan zou het in ons hart altijd donker zijn.

We zouden dan telkens aan al die boze dingen moeten denken, aan onze zonden.

Dat zou ons altijd somber en ongelukkig maken.

En zoals nu deze kaarsen licht brengen in deze kamer, zo wil ook de Here Jezus licht brengen in elk donker hart.

De Heiland, Ziertje, weet wel hoe donker en hoe angstig het in onze mensenharten kan worden.

En Hij houdt zóveel van die mensen, dat Hij vanuit de hemel op aarde is gekomen.

En Hij wil niets liever, dan ons àl het kwaad vergeven, dat wij dagelijks doen.

Toen dat Kindje Jezus groot werd, zei Hij: De straf, die de mensen verdienen door hun zonden, wil *Ik* voor hen dragen.

Daarom is Jezus voor ons gestorven aan het Kruis. En dat kom ik je hier met Pasen vertellen, m'n jongen, want het Paasfeest is een even blij feest als Kerstmis.

Nu moet je eens goed luisteren, Ziertje.

Wie dat goed begrijpt, wordt vanzelf blij. Zó blij, dat hij niets liever wil dan te vechten tegen alle lelijke dingen, die je wel eens doen wilt.

Zó blij, dat je 't ook aan andere mensen vertellen wilt. Daarom ben ik dan ook bij jóú gekomen. Zelfs alle zieken, alle armen, alle bedroefden zullen tòch blij en gelukkig kunnen zijn, als ze hier altijd aan denken."

Grootvader zit met tranen in zijn ogen.

Ziertje krijgt twee rode blosjes op zijn bleke wangen.

Z'n hartje is er vol van.

„Mag ik wat voor u fluiten, juf?” vraagt hij.

„Graag!” zegt juf.

„Ja! Ja!! Jaaa!” roepen de drie kinderen.

Ze weten wel, dat Ziertje zo prachtig fluiten kan.

Eerst klinken er donkere tonen door het kleine kamertje. Donkere tonen, wat langzaam en droevig . . . .

Maar luister!

Ze worden steeds blijer . . . steeds hoger . . . en steeds vlugger.

De vrolijke klanken springen blij door de kamer. Ze juichen! Ze jubelen!

Ze vullen het hele vertrek. Ze dansen langs de vloer. Ze dansen langs de wanden naar omhoog. Ze huppelen rond de boom met de vele lichtjes.

Ziertje heeft zijn ogen gesloten.
Hij luistert alleen naar zijn eigen muziek.
Zijn vingertjes dansen steeds vlugger over de openingen van de
fluit.
Ja . . . . zó fluit je als je héél blij bent!
Als de muziek ophoudt is het heel stil in het kamertje.
Juf streelt met haar hand over Ziertjes krullen.
„Ik weet wat jij nu gespeeld hebt,” zegt ze.
„Ik heb duidelijk gehoord, wat je vertelde.

Ik heb je horen jubelen: „Wees toch allemaal blij, mensen ...
de lichtjes branden! ....
Eerst was het donker.
Nu is het licht geworden.
Want Jezus is geboren!”
Is 't niet zo, Ziertje?”
Ziertje knikt alleen van ja.
Er staan grote tranen in zijn ogen.
Daarin dansen lichtende vlammetjes.
De vlammetjes van de kaarsen ....